

UCHWAŁA NR 94/2025
RADY NAUKOWEJ WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI
UNIwersytetu Szczecińskiego
z dnia 27 czerwca 2025 r.

**w sprawie nadania stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk społecznych,
w dyscyplinie nauki prawne mgr. Adamowi Pachuckiemu**

Na podstawie art. 178 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r. poz. 742 ze zm.) w zw. z § 128 ust. 1 i 2 Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 58/2019 Senatu Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego, § 3 ust. 1 i 2, § 39 ust. 5 oraz § 41 ust. 5 uchwały nr 99/2023 Senatu Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 28 września 2023 r. w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia postępowań w sprawie nadania stopni naukowych w Uniwersytecie Szczecińskim uchwała się, co następuje:

§ 1.

Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego odmawia nadania stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne mgr. Adamowi Pachuckiemu.

§ 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Uchwała została podjęta przez Radę Naukową Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego (zwaną dalej Radą Naukową) bezwzględną większością głosów - przy zachowaniu *quorum* osób uprawnionych do głosowania.

Członkowie Rady Naukowej uprzednio zapoznali się z recenzjami, jak również uczestniczyli w dyskusji toczącej się w ramach publicznej obrony rozprawy doktorskiej Pana Adama Pachuckiego.

Członkowie Rady Naukowej dostrzegli, że wszystkie recenzje zawierały pozytywne konkluzje, choć niewątpliwie dwie z trzech recenzji (recenzja prof. W. Ciesłaka i recenzja dr hab. P. Konieczniaka) zawierały cały szereg uwag krytycznych, tak o charakterze metodologicznym, jak i merytorycznym.

Członkowie Rady Naukowej w ramach publicznej obrony rozprawy doktorskiej Pana Adama Pachuckiego nawiązywali bezpośrednio do zgłoszonych przez Recenzentów mankamentów dysertacji, zadając Doktorantowi pytania i oczekując rozwiania przezeń wątpliwości, jakie pojawiły się w związku z tymi uwagami.

W ramach publicznej obrony rozprawy doktorskiej zwrócono uwagę na zasygnalizowane w recenzjach nieprecyzyjne sformułowanie tytułu rozprawy doktorskiej. Podkreślano, że tak względne przyczyny odwoławcze, jak i problematyka formalizacji i konwencjonalizacji nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w pracy. Podkreślono, że w Kodeksie postępowania karnego uregulowano pięć względnych podstaw odwoławczych, podczas gdy Doktorant opisał tylko jedną, co z kolei powoduje, że tytuł jego dysertacji może nie odpowiadać treści. Dostrzeżono, że Doktorant próbował wyjaśnić, dlaczego wybrał tę jedną przyczynę, tj. obrazę przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, uznając, że błędy natury proceduralnej są najbardziej adekwatne do uchwycenia i wykorzystania w badaniach.

Niemniej Rada Naukowa uznała, że przytoczone przez Doktoranta argumenty nie są przekonujące i stanęła na stanowisku, że zakładając słuszność koncepcji Doktoranta, tytuł pracy doktorskiej powinien brzmieć inaczej, tj. powinien odnosić się wyraźnie tylko do tej jednej przyczyny odwoławczej, a nie do całego ich katalogu.

W dyskusji wskazywano także na niewyjaśnioną dostatecznie w dysertacji, a tym samym nieuprawnioną zamienną i nieprecyzyjny sposób posługiwania się określeniami: „nieważność”, „bezskuteczność”, „niedopuszczalność”, „wadliwość”, „nieprawidłowość”, „nieprawdziwość”, a nawet „niechlujność” czynności procesowych czy ich wytworów. Również w tym przypadku Doktorant, udzielając odpowiedzi na kierowane do niego w tym zakresie pytania, nie rozwił wątpliwości co do przyjętej przez siebie formuły stosowania różnego, acz zarazem zamiennego nazewnictwa.

W toku publicznej obrony rozprawy doktorskiej dyskutowano także na temat potencjału zaproponowanego w pracy przez Pana Adama Pachuckiego algorytmu, wspomagającego pracę sądów odwoławczych, który zakłada stworzenie katalogu powtarzalnych rozstrzygnięć w sprawach podobnych, a następnie jego praktyczne wykorzystanie w ramach kontroli instancyjnej orzeczeń sądowych. Podkreślono, że opis tego narzędzia jest niepełny, algorytm nie został szczegółowo przedstawiony, jak również nie wskazano zasad jego konstrukcji. Ponadto zwrócono uwagę, że Doktorant w swojej pracy naprzemiennie posługuje się określeniami: „algorytm”, „model”, „program komputerowy”, co dodatkowo utrudnia zrozumienie przedstawionej koncepcji. W ramach dyskusji Doktorant częściowo podzielił uwagi Recenzentów, zaznaczając, że zgadza się z jednym z zarzutów, a mianowicie, że powinien na opis swojej koncepcji użyć jednego określenia - „model”. Końcowo, podjęta dyskusja doprowadziła do konkluzji, że praca doktorska rozwiązuje wskazany problem jedynie częściowo.

Publiczna obrona rozprawy doktorskiej pana Adama Pachuckiego ukazała, że wiedza, jaką operuje Doktorant, nie odpowiada poziomowi, jakiego należy oczekiwać od osoby ubiegającej się o awans naukowy i uzyskanie stopnia doktora. W ramach formułowanych wypowiedzi powielał bowiem te same błędy wynikające z powierzchownej znajomości procesu karnego oraz przepisów prawa karnego procesowego.

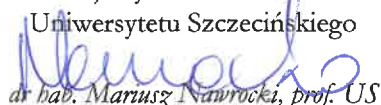
W trakcie publicznej obrony rozprawy doktorskiej poświęcono również uwagę zgłoszonym przez Recenzentów mankamentom warsztatowym i metodologicznym dysertacji doktorskiej. Podkreślono, że na podstawie zaledwie 8 ankiet trudno zaprezentować wyniki jakichkolwiek badań, dokonać odpowiednich analiz, czy wyciągnąć miarodajne wnioski. Ponadto zwrócono uwagę na brak omówienia samego badania. Doktorant nie wyjaśnił przekonująco zgłoszonych w tym przedmiocie wątpliwości, w szczególności nie wyjaśnił, dlaczego wybrał takie pytania, jakie wnioski wyciągnął z uzyskanych odpowiedzi, ani czemu ta część pracy miała służyć.

Kolejną z omawianych kwestii był dobór orzecznictwa i literatury naukowej, na które powołuje się Doktorant. Tak w recenzjach, jak i w ramach kierowanych do Doktoranta pytań, zwracano bowiem uwagę na jakość i liczbę wykorzystanych źródeł. W tej części obrony rozprawy doktorskiej nie padły ze strony Doktoranta przekonujące argumenty o właściwym doborze tych źródeł, w szczególności Doktorant nie potrafił rzeczowo wyjaśnić braków podstawowej literatury z zakresu procedury karnej (np. większej liczby komentarzy do Kodeksu postępowania karnego) czy z zakresu teorii prawa (np. publikacji Stanisława Czepity w odniesieniu do reguł konstytucyjnych i kwestii z tym związanych czy publikacji Joanny Wieczorkiewicz-Kity w odniesieniu do konwencjonalnego i formalnego charakteru procesu karnego, ze szczególnym uwzględnieniem niepublikowanej pracy doktorskiej tej autorki, którą przed laty broniła przed Radą Wydziału WPiA US pod kierunkiem naukowym Stanisława Czepity). Doktorant nie był również w stanie w przekonujący sposób uzasadnić ogólnej liczby źródeł wykorzystanych do przygotowania dysertacji, a tym samym nie był w stanie odeprzeć zarzutu, że ogólna liczba pozycji bibliografii na poziomie 91 jest za mała i wskazuje na niedostateczne opanowanie warsztatu pisania pracy naukowej.

W bezpośrednim związku z tą kwestią pozostaje poruszona w dyskusji, jak i w recenzjach problematyka objętości samej rozprawy doktorskiej, która liczy 165 stron. Doktorant nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów, że taka objętość pracy wystarczy do uznania, że przedstawiony problem badawczy został rozwiązany, w szczególności nie odniósł się rzeczowo do zawartych w recenzjach uwag o zbędności pierwszych ok. 60 stron, mających przede wszystkim charakter historyczny i sprawozdawczy. W ramach publicznej obrony rozprawy doktorskiej zwrócono uwagę, że Doktorant nie udzielał pełnych ani zrozumiałych odpowiedzi na zadawane mu pytania, a część jego wypowiedzi wskazywało na to, że nie rozumiał skierowanych do niego pytań. Nadto, nie zaprezentował umiejętności nawiązania konkluzywnej dyskusji na temat swojej pracy naukowej. Wypowiedzi te nie były bowiem ujęte w sposób poprawny i satysfakcjonujący w terminologii języka prawnego i prawniczego oraz nie wskazywały na wystarczającą wiedzę w odniesieniu do instytucji prawa karnego procesowego, pozostających w związku z problemami analizowanymi przez Doktoranta w przedłożonej dysertacji doktorskiej. Podkreślono także, że Doktorant, mimo szansy prezentacji własnych twierdzeń, jaką otworzyła mu publiczna obrona rozprawy doktorskiej, nie skorzystał z możliwości dokładnego przygotowania się do podjęcia dyskusji w obronie wyników swoich badań. Nie tylko bowiem nie udzielił odpowiedzi na wszystkie pytania Recenzentów nawiązujące do wcześniej znanych mu recenzji, ale także niedostatecznie odniósł się do wykazywanych w recenzjach niedostatków oraz krytycznych uwag, jak też pytań kierowanych przez członków Rady Naukowej.

W konsekwencji, ranga i wieloaspektowość błędów, uchybień i uproszczeń dostrzeżonych w wypowiedziach Doktoranta w ramach obrony, ale i w rozprawie doktorskiej - w ocenie Rady Naukowej - wyklucza możliwość nadania mu stopnia naukowego, co znalazło odzwierciedlenie w podjętej uchwale o odmowie nadania stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne (3 głosy ZA, 7 głosów PRZECIW oraz 7 głosów WSTRZYMUJĄCYCH).

Zastępca Przewodniczącej
Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Szczecińskiego

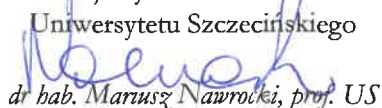

dr hab. Mariusz Nawrocki, prof. US

POUCZENIE

Od uchwały w sprawie odmowy nadania stopnia naukowego doktora kandydatowi przysługuje odwołanie do Rady Doskonałości Naukowej za pośrednictwem Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Zastępca Przewodniczącej
Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Szczecińskiego

dr hab. Mariusz Nawrocki, prof. US